

fælle, den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther); han udtalte den endnu skarper end jeg. Heraf følger altsaa, at om jeg end kunde være noget tilbøielig til at følge Flertallet i dets Grundtanke om hele Forsvaret, har jeg, da det dertil har knyttet saadanne Betingelser, og da i det Mindste jeg anser det for en ligesvem Pligt og Nødvendighed, at vi ikke fra Nar til Nar udfyde at gjøre, hvad der maa skjønnes at være nødvendigt for vort Fædrelands Befæstning og Sikkerhed, ingen anden Udvei end at gaa med Mindretallet. (Berntsen: Det er jo det Sædvanlige!) Ja, jeg giver den ærede Rigsdagsmand Ret i, at det er det Sædvanlige, at Flertallet ved enhver Sag, som det sætter i Scene og med stor Pomp og Høitidelighed proflamerer, at det søger at sætte igjennem, stiller saadanne Betingelser, at intet Menneſte udenfor det kan gaa med det. Det er det Almindelige, at vi, der ere komne her ind i Salen med en alvorlig og ærlig Villie til i mange vigtige Punkter at ville understøtte de Herrer, ere aldeles afflaarne deraf, fordi de stille Betingelser, som vi ikke kunne opfatte anderledes, end at de Herrer ikke ønske Sagerne gennemførte. De Herrer vide godt, at Spørgsmaalet om den Maade, hvorpaa vore Skatter for Fremtiden skulde fordeles paa Befolkningen, er et saa vanskeligt Spørgsmaal, og et Spørgsmaal, som tillige fra alle Sider maa overveies med Alvor og Samvittighedsfuldhed, og at de, naar de gjøre andre store og vigtige Spørgsmaal afhængige deraf, derved forhindre den fuldstændige fri Afgjørelse af Sagen. — Det ærede Mindretals Ordfører (Lermoes) fremsatte en anden Betænkkelighed med Hensyn til Flertallets Udtalelse, hvortil ogsaa den ærede Krigsminister hentydede, uden dog at komme dybt ind derpaa. Det var den, at under de Forhold, hvorunder vi nu vente, at Forsvaret vil blive ført, er Hærens Kampdygtighed, dens Vaabenfærdighed og Disciplin en saa vigtig og uundværlig Betingelse for, at Forsvaret kan ventes udført med Held, at der maa lægges den allerstørste Vægt derpaa. Dette Punkt har jeg ved mange Leiligheder tilladt mig at fremdrage, og det er nogle og 20 Nar siden, jeg først gjorde det i denne Sal. Jeg skal ikke her komme dybt ind derpaa; men jeg skal kun opfordre de ærede Medlemmer, som virkelig for Alvor mene, at Fædrelandets Forsvar er en af de helligste Pligter, der paahvile os, ogsaa med Hensyn til dette Punkt at gjøre sig bekendt med Krigshistorien og navnlig den nyere Krigshistorie. De ville da se, at paa dette Punkt ligger egentlig Hovedspørgsmaalet om, hvorvidt et Lands Hær kan løse sin Opgave. Jeg vil navnlig henvise de Herrer Demokrater til Erfaringerne i de republikanske Lande; jeg vil henvise dem til Spanien, Frankrig og Amerika. (Th. Nielsen: Spanien er ikke nogen Republik). Det er dog ikke saalænge siden, det var det, at den ærede Rigsdagsmand ikke kan huske det. Med Hensyn til de Erfaringer, jeg

henviser til, gjælder det netop om Spanien som Republik, og jeg veed da, at det maa laa dobbelt dybt ned i den ærede Rigsdagsmands Sjæl. Jeg spørger: Hvor ere alle de store profesikke Forsudsigelser om Frihedens Virkning? Man har sagt, at Frihed og Fædrelandskærlighed var nok; men vist er det, at Friheden lærer at løbe, hvortind Disciplinen lærer at staa. Historien har lært, at Frihedsideerne, hvor de ere blevne indførte i Armeerne, kun have lært Soldaterne at løbe, men Disciplinen har lært dem at staa. Vi kunne tage den republikanske Armee, der vistnok den Dag idag staa som den skønneste, Historien har kjendt baade i Republikker og i Kongeriger, nemlig Schweizerarmeen. Naar de Herrer ville undersøge Forholdene ved denne Armee, som jeg indrømmer var, naar vi gaa Narhundreder tilbage, en af de skønneste, Verdenen kjendte, og hvis Historie man endnu i dette Dieblif ikke kan læse uden at gribes af Beundring, ville de finde, at der maaske aldrig i den nyere Tid har været nogen Hær, hvori der i visse Punkter var en saa streng Disciplin som der, og hvori navnlig Forsvarspligten til det Yderste i den Grad skarpt opretholdtes, at man har Exemppler paa, at selv en Mangel af Pligt-opsyldelse i fremmede Staters Tjeneste, hvori de uden deres Regjerings Samtykke vare indtraadte, har medført, at de i deres Hjem ere blevne dømt til Døden. (Th. Nielsen: Hvad vedkommer det Befæstningsvesenet?) Jeg berører disse Punkter, fordi jeg efter de Hentydninger, der ere komne fra den ærede Krigsminister og fra den ærede Ordfører for Mindretallet, ikke kan Andet end sige de Herrer, at jeg, selv om de ville gjøre Noget for Fædrelandets Forsvar gennem Befæstningsvesenet, ikke bryder mig det Alleringeste derom, naar de ikke ville gjøre det saaledes, at de sørge for, at Armeens Kampdygtighed i høieste Grad bliver udviklet ved Vaabenfærdighed og streng Disciplin. — Endnu skal jeg kun gjøre en ganske kort Bemærkning med Hensyn til hvad der er yttret af et Par Medlemmer af Flertallet saavel som af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) ved Omtalen af hans Vædringsforslag. Jeg skal da bemærke, at jeg tvivler paa, at der er ret mange danske Mænd, som ikke inderlig gjerne ville have, at der skulde være sikkret Danmark en neutral Stilling, hvis der overhovedet kunde være Tale om derved at sikkre os; men jeg maa gjøre de ærede Herrer opmærksomme paa, at det, at Danmarks Neutralitet bliver anerkjendt af Europa, ikke er det Samme som at den bliver sikkret. Intet kan sikkre os Danmarks Neutralitet undtagen Alliancer. Har ikke netop den senere Krigshistorie, vist, at de neutrale Staters Sikkerhed er meget usikker, og hvorlænge er det siden, at England ikke vilde anerkjende sin Forpligtelse ligeoverfor Belgien til med Vaaben at forsvare